

Jahn Frigyes 1929 – 2005

*Elment egy férj és családapa,
a mindig őszintén kérdező jóbarát,
aki „hittel a szívében kezdett
új oszlopot építeni
az ő Istenének”*

(Wass Albert)

Kedves Erzsó, kedves Gyuri és kedves unokák és kedves gyászoló közönség!
És mindenekeelőtt kedves Frici!

Mindannyiunktól közlök talán én ismertem meg leghamarább a férjet, az apát, a nagyapát. Egy kedves, nyurga fiút, aki naponként vonatozott Tatabányáról a tatai piarista gimnáziumba, s a '43-44-es tanév elején, mely ez évben a bombázások miatt csak november első napjaiban indult. Akkor ismertem meg őt. Én lettem a IV/A-ban az osztályfőnöke. 14 éves volt.

Nem volt jó tanuló, de igyekvő volt, és soha semmi baj nem volt vele. Tehetségéhez képest a maximumot nyújtotta. Csak egy rövid évig taníthattam: magyarra, németre, honvédelmi ismeretekre, s az osztályfőnöki órákon mindarra az életbölcsekre, mely tellett egy 24-25 éves piarista tanártól. Igazán nem gondolhattam akkor, hogy az osztályból ez a fiú részese lesz nagyon hosszú nyúló életemnek.

A következő tanévben már Debrecenben tanítottam, s megismerkedtem ott egy horvát jezsuitával, aki a Vatikán megbízásából megmagyarázta nekem, hogy szovjet megszállás alá kerülve hitünket csak úgy fogjuk tudni megőrizni, ha földalatti kisközösségeket hozunk létre, melyekben majd két-három magyar összehajol, és tanulmányozza azokban, amit Jézus ránk bízott. Tüzet fogtam. Debrecenben elkezdtem ezt a munkát, melynek híre ment az egész országban, és iskoláink államosítása után viharmadárként bejártam az egész országot. Győrbe is eljutottam, hogy egy háromnapos bentlakásos, immár illegálisnak minősülő lelki gyakorlaton elmondjam Jézus jó hírét, s azt, hogy kisközösséget kell létrehozni, hogy hűségesek tudjunk maradni hozzá. Kb. 20 fiatal fiút és lányt találtam ott, s köztük volt Frici is. Frici ekkor már 21 éves volt, aki klerikális reakciónak minősült, s ezért nem vették fel a jogi egyetemre.

E munkáért kivívtam pártunk és kormányunk figyelmét, s '52 nyarán, egy fekete éjszakán elvitt az ávó, s hamarosan az ügyész halált kér fejemre. Az egész országban elterjed letartóztatásom híre, de csak egyetlen ember ül vonatra, hogy Debrecenbe utazzon, s megérdeklődjön ott, hogy mi is történt velem. Frici volt az, s ekkor már 23 éves. Becsönget lakásomba, s házigazdáim ijedten mondják az érdeklődőnek, hogy menjen feljebb egy emelettel, a Bacsáék lakásába, majd ott felvilágosítják, hogy mi történt velem. Ő felment, ott találta

Bacsa Erzsébetet, az ifjú magyartanárt, aki megadta neki a kért felvilágosítást. Olyan jól, hogy hamarosan el is veszi érte Erzsót feleségül.

Esküvőjükről csak értesültem a Gyűjtőfogházban, de gyermekük keresztelőjére már leutazhatom Tatabányára. Hosszú volna elmondani barátságunk több mint hat évtizedes történetét. Csak annyit említek meg belőle, hogy írásaimnak élete végéig szorgalmas olvasója volt, s talán két hónapja sincs utolsó telefonváltásunknak. Mindezzel kedves gyászoló gyülekezet, csak azt akartam elmondani, hogy az ok adott arra, hogy én adjam meg a szeretet minden halhatatlan léleknek kijáró egyházi végtisztességét. Nagyon is adott, mert nem közönséges szeretetszálak fűznek halottunkhoz.

S most Hozzád fordulok, Frici, aki leráztál már magadról mindent, ami földi, s megérkeztél az örök lakóhelyre. Hiszem, hogy találkoztál már Jézussal, aki keblére ölelt Téged, mint jó testvért, aki nagyon jó fiú voltál, nagyon jó férj, és nagyon jó édesapa, aki életed végéig tudta a jézusi szót és meg is valósítottad: nem azért jöttél, hogy Téged szolgáljanak, hanem, hogy te szolgálj azokat, akiket Neked Istenünk adott: szüleidet, feleségedet, fiadat, unokáidat, barátaidat s köztük engem is.

Elmondhatatlanul többet tudsz már mindannyiunknál. Miért? Mert tiszta volt a szíved, és ezért már megláthattad az Istent. Másodszor vagyok Tatabányán temetésen. Korábban, jó tizenöt éve egy másik barátom temetésén, a Hancz Lacién. Keresd meg őt az üdvözültek seregében! Öleld meg őt a nevemben is, s mondd neki, hogy aligha túlórázok már sokáig, s a fenti ország valamelyik sétányán, egy padon, majd nagyot beszélgetünk arról, hogy hogyan is próbálkoztunk idelent az Isten dolgával. Azzal, hogy Isten Országát teremtsünk a földi téreken. Szeretnék végső földi búcsúként valami nagyon szépet adni Neked. Olyant, amit csak a költők tudnak adni. Életem végére belebolondultam a velem kortárs Wass Albertbe. Őt fogom idézni. Szavában ismerj magadra, Fricikém!

Volt egyszer egy ember, aki az ő háza udvarán oszlopot épített az ő Istenének. De az oszlopot nem márványból faragta, nem kőből építette, hanem ezer meg ezer csillámló homokszemcséből, és a homokszemcséket köddel kötötte össze. És az emberek, akik arra jártak, nevettek rajta, és azt mondták: bolond. De az oszlop csak épült, egyre épült, mert az ember hittel a szívében építette az ő Istenének. És amikor az oszlop készen állott, az emberek még mindig nevettek, és azt mondták: majd a legelső szél összedönti. És jött az első szél, és nem döntötte össze. És jött a második szél, és az sem döntötte össze. És akárhány szél jött, egyik sem döntötte össze, hanem mindegyik szépen kikerülte az oszlopot, amely hittel épült. És az emberek, akik ezt látták, csodálkozva összesúgtak, és azt mondták: varázsló. És egy napon berohantak az udvarára, és ledöntötték az ő oszlopát. És az ember nem szitkozódott, és nem sírt, hanem kiment megint az ő udvarára, és hittel a szívében kezdett új oszlopot építeni az ő Istenének. És az oszlopot most sem faragta márványból, sem nem építette kőből, hanem megint sok-sok apró homokszemcséből és a homokszemcséket köddel kötötte össze.

Testvéreim, hiszem, hogy feltámadunk, hogy találkozunk odaát. Ámen.

Bulányi György